

ШИНИЧИ ХОШИ ИЗЧАКВАНЕ

Превод от японски: Любомир Тодоров, 1985

chitanka.info

— Вече се забелязва звездата, към която летим! Да. Атмосферата е благоприятна, а изглежда, че има и вода — извика командирът, като престана да наблюдава през телескопа, комбиниран с уред за спектрален анализ.

Командирът все още беше в кабината за управление в предната част на ракетата, когато членовете на екипажа се развикаха:

— Урааа! Най-после пристигнахме!

— Сега поне знаем защо пътувахме толкова дълго и с толкова премеждия в космическото пространство! Сигурно ще има какво да занесем на Земята! Толкова време летяхме! Естествено е да бъдем възнаградени сега!

— Един ден, като се върнем на Земята, хората ще ни посрещнат с голяма радост! Ето, планетата вече се вижда и с просто око!

Космонавтите си стискаха ръцете и се обръщаха един към друг с гласове, преливащи от радостно вълнение.

— Предишните поколения на Земята едва ли са си представяли колко бързо ще осъществим проектите за пътуване на човека в Космоса! Всичко това бе постигнато, след като успяхме да се отърсим от ограничените разбирания на човечеството за „държава“ и „човешка раса“. Дадохме тържествена клетва, че ще живеем дружно като родни братя и че достиженията на науката ще се използват само за повишаване благосъстоянието на цялото човечество. Тогава обект на нашите завоевателски стремежи стана безкрайният космос.

Всички си мислеха за Земята, която бе останала толкова далече назад. Милата Земя! Толкова време беше изминало от момента, в който излетяха от нея, и сега тя се намираще някъде много далече, в посока, противоположна на тази, в която продължаваше да лети ракетата. От това огромно разстояние Земята не можеше да бъде забелязана даже с помощта на телескоп. Въпреки всичко, като погледнеха назад и видяха многобройните звезди, които изглеждаха еднакви, знаеха, че една от тези светещи точки е звездата, която на Земята наричат Слънце. Един космонавт протегна ръка и каза:

— Ето, това там е Слънцето. А около него обикаля ли обикаля една малка планета — нашата Земя. Срамувам се, като си помисля, че нашите земни деди са водели толкова войни помежду си!

— Ти си прав, но всичко това отдавна е преминало в историята. Би било добре, ако ние направим така, че бъдещите поколения да се

чувствуват още по-добре! Ще пренасяме на Земята най-различни богатства от всички краища на необятната вселена и ще се гордеем, че в безбрежния океан от небесни тела няма по-прекрасна планета от нашата Земя.

Всички бяха изпаднали в леко сантиментално настроение и се отдаваха на душевни излияния. За да ги върне към действителността, командирът заповяда:

— Всички да заемат местата си! След малко започва приземяването.

— Да приготвим ли и оръжията?

— Естествено, трябва да сме готови. Предполагам, че няма да ни се наложи да ги употребяваме, но трябва да очакваме всякакви изненади.

Космическият кораб постепенно намали скоростта и навлезе в атмосферата на непознатата планета. Остър, стържещ звук отекваше в кабината на космонавтите през дебелия метална обшивка на кораба. Напрежението стигна до краен предел. Всички следяха разстоянието, което оставаше до повърхността на планетата:

— Петстотин метра... четиристотин метра...

Когато грохотът на изригващите пламъци стана непоносимо силен и всички очакваха, че корабът ще се разпадне на парчета, изведнъж всичко затихна.

— Приземяването мина отлично! — каза командирът.

Като чува гласа му, космонавтите скочиха на крака:

— Нека аз да слеза първи!

— Не, аз! — викаха те един през друг.

Всекиму се искаше да се прослави с това, че е направил първата стъпка на новата планета. Капитанът едва успя да ги укроти:

— Не забравяйте за какво сме дошли. Нима е толкова важно кой ще стъпи пръв на планетата? Важното е, че човечеството започна да завладява Космоса и че е достигнало чак до тази планета. При такова постижение не е важно кой от вас първи ще стъпи на планетата, макар че трябва да решим и това. Аз мисля да направим така: щом ви дам знак, всички едновременно ще слезете от кораба. Ако някой при тази команда изостане, аз ще запиша името му в бордовия дневник на кораба като космонавт, неизпълнил заповедта на командира.

Лицата на космонавтите почервеняха от вълнение.

— А сега проверете дали всичко е готово за излизане. Тъй като съставът на атмосферата е благоприятен, не е необходимо да слагате скафандри. Но всеки да вземе със себе си пушка с наркотизиращи патрони, за всеки случай.

Люкът на космическия кораб тихо се отвори. На около метър под тях беше повърхността на планетата. Всички скочиха едновременно на меката зелена трева, която ги прие като чакани гости. Цялото поле, което на места имаше плавни издатини, чак до хоризонта, бе покрито с такава трева. Някои от космонавтите скачаха на воля, други се търкаляха по тревата, а трети неволно крещяха с пълен глас. Всеки по своему преживяваше изблиците на силната радост. Командирът ги погледа известно време с присвити очи и обмисляйки плана за действие, нареди:

— Сега ще отидем на отсрещния хълм и там ще забием нашия флаг.

Донесоха от ракетата голямо знаме и наредени в колона по един се отправиха към хълма.

— Хубаво е тук! — говореха помежду си космонавтите.

Когато стигнаха хълма, избраха удобно място, забиха в земята железен пилон и бавно издигнаха знамето. В тишината се чуваше само бръмченето на кинокамерата. Отсега нататък тук щеше да се вее зеленото знаме на Общата конфедерация на Земята, пренесено през огромното космическо пространство, като символ на неспирния възход на човечеството. В очите им проблеснаха сълзи и те дълго не можеха да откъснат поглед от знамето, което лекият галещ вятър вееше.

В този момент се чу странен звук.

— Какво става? — сепнаха се членовете на екипажа и тутакси се хванаха за оръжието.

— Чакайте! Да не се стреля! — каза със спокоен глас командирът. — Струва ми се, че няма нищо опасно.

Наистина нямаше никакви признаци за опасност. Около тях, съвсем незабелязано, се бяха събрали няколко души. Не, това не бяха хора, това бяха по-скоро животни, напомнящи катерици. Имаха дебели опашки, а телата им бяха покрити с мека козина. Израженията на лицата им изглеждаха доброжелателни и интелигентни.

— Изглежда, това се жителите на тази планета! — обади се някой.

По всяка вероятност беше прав. Странните същества започнаха нещо да си говорят, но произнасяха звуците много бързо и не се разбираше.

— Някой да отиде до ракетата и да донесе апарата за превеждане! — заповяда капитанът.

Един от екипажа тръгна към ракетата, след малко се върна с апарата и започна да върти разните копчета по него.

— Какво става? Разбра ли се за какво си говорят тези същества?

— Още не, почакайте малко. Да, сега най-после започнах да разбирам речта им!

— За какво говорят?

— Говорят за знамето. Чудят се какво ли може да означава това.

— Добре, ще им обясня. Подайте ми микрофона — каза командирът и като взе свързания с апарата микрофон, започна да говори: — Вие може би трудно можете да си го представите, но ние построихме онази машина, с която пристигнахме на вашата планета. Тази машина се нарича космически кораб. Тръгнахме от една планета, която се нарича Земя, и докато дойдем дотук, изминахме огромни космически разстояния. Сигурно няма да ме разберете, но аз ще ви кажа, че нашата Земя е една наистина прекрасна планета. А това знаме, което гледате, символизира нашата Земя. Ние го издигнахме тук, за да отбележим, че прогресът на Земята е достигнал чак до тази планета.

Като го изслушаха, жителите на планетата попитаха:

— Щом живеете на такава прекрасна планета, защо сте били толкова път дотук?

— Ние искаме нашата Земя да стане най-прекрасната планета във Вселената. Ето защо всеки от нас трябва да изпълни своят дълг за осъществяването на този идеал. Само по този начин може да се построи нашето благоденствие. На тази планета по всяка вероятност има най-различни богатства. Ние се интересуваме най-вече от аргон и германий. Ще вземем колкото ни е необходимо и ще си тръгнем.

— Ние не знаем какви са тези вещества, но все пак кажете ни, какво ще правите с тях, като се върнете на Земята?

— От тях ще произвеждаме ценни материални блага.

— Искате да кажете, че само за това сте пътували толкова много?

— Природните богатства на Земята не са достатъчни. Ние искаме да достигнем много високо жизнено равнище и полагаме всички усилия за неговото осъществяване.

Местните жители нямаха повече въпроси и започнаха да говорят нещо помежду си. Бяха изпълнени с чувство на радост и изненада.

— Тия същества нещо си говорят — каза командирът.

Космонавтът, който се занимаваше с машината за превеждане, усили мощността и каза:

— Всички говорят едновременно и нищо не може да се разбере. Става дума за някакъв нов начин на мислене, изглежда, много са изненадани.

— Това е добре. Ние им дадохме да разберат какви са ни намеренията. Струва ми се, че няма да имат нищо против. Тук е много спокойно. Един ден тази планета може би ще се превърне в прекрасен курорт за хората.

— Чудесна идея!

И всички започнаха да си представят това време. Във въображението си виждаха как от космическите кораби, пътуващи по редовни рейсове, пристигат семействата им. Представяха си как децата им тичат на воля из това поле. На Земята няма такова необятно поле! А родителите стоят и ги наблюдават от страни. Старците се наслаждават на топлото слънце и спокойно прекарват дните си.

Постепенно се стъмни. Местните жители си тръгнаха нагоре по хълмовете и скоро изчезнаха в далечината.

Нощта мина и отново дойде утрото, което върна на ракетата яркия ѝ сребрист блясък. След дълбокия сън членовете на екипажа имаха много свеж вид. Строи се и командирът даде указания:

— Днес ще проучваме природните ресурси на планетата. Специално внимание отделете на германиевите руди.

— Ясно. Тук сигурно има много от богатствата, които търсим. Ако занесем на Земята цели планини от тези богатства, всички ужасно ще се зарадват. Във всеки дом ще може да има напълно автоматизирани системи и благодарение на високопроизводителната техника всички хора на Земята ще имат много, повече свободно време, отколкото досега. Толкова съм доволен, като си представя само...

— Тогава да тръгваме!

В това време обаче към тях от всички страни се приближиха местните жители.

— Аа, тия пак се домъкнаха, сигурно ще ни помагат — измърмори командирът и отново взе микрофона на апарата за превеждане. — Аа, вие отново дойдохте. Днес сигурно сте решили да ни помагате. Ще построим на тази планета курорт за жителите на Земята и вие трябва да ни бъдете благодарни, че ще имате възможност да се докоснете до нашата висока култура и цивилизация.

А местните жители отговориха:

— Не, не сме дошли за това. След разговора вчера много ни заинтересува вашият интересен начин на мислене, та дойдохме отново при вас, да се запознаем по-подробно с вашите виждания.

— Какво по-точно ви интересува?

— Вие възнамерявате за доброто на вашата планета да вземате и отнасяте всичко, каквото ви хареса по другите планети, така ли?

— Никога не сме казвали такова нещо. Искаме само да вземем от вас само неща, които вие за нищо не използвате!...

Местните жители обаче прекъснаха командира и изказаха своите съображения:

— Преди известно време ние също обсъждахме този въпрос, но тъй като стигнахме до извода, че подобни действия не са позволени, отхвърлихме тази идея.

— Вие, изглежда, имате склонност към философствуване. Ние се стремим да създадем по-щастлив живот, като повишаваме жизненото си равнище. В името на тази цел на нас са ни необходими природни богатства и колонии, защото те са двигателят на прогреса на Земята — без да се замисли, командирът използва думата „колонии“, която вече много време не се употребяваше на Земята.

— А имате ли право да постъпвате така?

— Ама че сте досадни! Като конски мухи сте! Разбира се, че имаме право! Нима заради вас ние на Земята трябва да понасяме лишения?

— Ако това беше разрешено в Космоса, ние много преди вас щяхме да тръгнем по този път.

— Ами добре, можете да започвате и вие!

— В такъв случай ние наистина ще се отнасяме към вас с вашите методи.

— Какво става? — попита командирът, когато странен шум изведнъж проряза полето.

— Командире! Та това е... — извика объркано един от екипажа, като сочеше с пръст към близкия хълм.

Хълмът се плъзгаше встрани и изпод него започна да се показва корпусът на огромен космически кораб. Не само че беше огромен, но в сравнение с космическите кораби, които се произвеждаха на Земята, още от пръв поглед ставаше ясно, че е и по-съвършен.

— Добре! Повече няма какво да се церемоним!

Като чу тези думи, командирът изкомандува с развълнуван глас:

— Огън по тези типове!

Никой от земните космонавти обаче не посегна да вземе в ръцете си оръжието, което висеше на коланите им. Не че изпитваха угризения на съвестта. Ръцете им бяха парализирани от лъчите, които местните жители насочиха към тях с помощта на малки устройства, скрити до този момент в шепите им.

— А сега ще ни заведете ли на Земята? — попитаха те с усмивка. — Първо вашата планета ще превърнем в колония. Едва ли съществува друга по-подходяща планета за тази цел...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.